

ROMANA

Széles a világ
– nagy a szerelem

Jennifer Hayward
A legkisebb fiú

Minden jog fenntartva. Jelen kiadvány bármely részét tilos a kiadó írásos engedélye nélkül módosítani, sokszorosítani, bármilyen elektronikus vagy gépi formában és egyéb módon közzétenni vagy terjeszteni, beleértve a fénymásolást, felvételkészítést és mindenfajta információtároló vagy -visszakereső rendszert; kivételt képez a kritikus, aki kritikájában rövid szakaszokat idézhet belőle. Ez a kiadvány a Harlequin Books S.A.-val létrejött megállapodás nyomán jelenik meg. Jelen mű kitalált történet. A nevek, személyek, helyszínek és események a szerző képzeletének termékei, vagy fiktív módon alkalmazza őket. Bármely hasonlóság élő vagy halott személlyel, üzlettel, vállalattal, eseménnyel vagy hellyel teljes mértékben a véletlen műve, és nem a szerző szándékát tükrözi.

§ All rights reserved. Without limiting the generality of the foregoing reservation of rights, no part of this publication may be modified, reproduced, transmitted or communicated in any form or by any means, electronic or mechanical, including photocopy, recording or any information storage and retrieval system, without the written permission of the publisher, except for a reviewer, who may quote brief passages in a review. This edition is published by arrangement with Harlequin Books S.A. This is a work of fiction. Names, characters, places and incidents are either the product of the author's imagination or are used fictitiously, and any resemblance to actual persons, living or dead, businesses, companies, events or locales is entirely coincidental and not intended by the author.

© Jennifer Drogell, 2014 – HarperCollins Magyarország Kft., 2018

A ROMANA 639. eredeti címe: *The Truth About De Campo*
(Harlequin Mills & Boon, Modern Romance)

• *Magyarra fordította:* Oláh Adrián

Nyomtatásban megjelent a ROMANA 639. számában, 2018
Átdolgozott kiadás

ISBN 978-963-448-366-3

• *Kép:* iStock

A HARLEQUIN® és™ a Harlequin Enterprises Limited vagy a konszern leányvállalatai tulajdonában álló védjegy, amelyet mások licencia alapján használnak.

Magyarországon kiadja a HarperCollins Magyarország Kft., 2018

- *A kiadó és a szerkesztőség címe:* 1122 Budapest, Városmajor u. 11.
- *Felelős kiadó:* dr. Bayer József
- *Főszerkesztő:* Vaskó Beatrix
- *Telefon:* +36-1-488-5569; *e-mail-cím:* harpercollins@harpercollins.hu

Kiadónk újdonságairól, a megrendelési lehetőségekről honlapunkon is tájékozódhat:
www.harpercollins.hu

Az e-book formátumot előállította:

BOOK&walk

www.bookandwalk.hu

1. FEJEZET

Matteo de Campo nem tévedett. A bátyjával való beszélgetések mindig is kihallgatáshoz hasonlítottak. Ahogy Riccardo ránézett! Mereven, mint mikor a torreádor méri fel a bika erejét. És ha megszólalt! Mintha bármelyik pillanatban felrobbanna. Ha a De Campo-cég főnöke nemtetszését fejezte ki, az ember úgy érezte, a pokol tornácán áll.

Pontosabban: *mindig* így érezte magát az ember, ha Riccardóval beszélt. Matteo és Riccardo olyanok voltak, mint a tűz és víz. Miközben Riccardo vasakarattal küzdött mindennel és mindenért, addig Matteo szerette a könnyebbik végét megfogni a dolgoknak, munkában és magánéletben egyaránt. Úgy vélte, a legyet mézzel a legkönnyebb elkapni; a meggyőzést tartotta hatékonyabbnak, nem a késhegyre menő vitákat.

Bátyja sötét tekintetében pillantva kérdezte:

– Úgy látod, te különbül viselkedsz, mint én?

– Nem – felelte Riccardo. – Csak azt szeretném tudni, hogy mi van veled. Úgy bánasz a nőekkel, mintha mind a háremedhez tartozna.

Matteo megvonta a vállát.

– Talán mert régóta figyellek, és ellestem a módszered – felelte.

– De én boldog házasságban élek!

– Mert találkoztál egy istennővel, aki lehajolt hozzád. – Matteo mindkét kezét a zsebébe csúsztatta. – De gondolom, nem azért kértél ide, hogy a szerelmi ügyeimről csevegjünk. Ez már nem férne be a sűrű programjaid közé.

– Matty, te vagy a De Campo-cég értékesítési osztályának alelnöke. Ha itt gond van, akkor az összefügg a szerelmi életeddel.

– Tessék? Mégis mire gondolsz?

– Cikkeznek a félrelépéseidről, és ez nyugtalanítja a kollégákat. Alexandra belefáradt, hogy állandóan kárelhárítással foglalkozzon, és őszintén szólva meg tudom érteni.

Ez betalált. Matteo jóban volt a sógornőjével, tudta, hogy van elég dolga, nem akarta a maga ügyeivel terhelni. Egyébként is távol tartja magát a nőktől, amióta az utolsó randevúja olyan balul sült el. Nem szívesen, de mégis engedett a bátyjának.

– Mit szándékozol tenni, ha nem engedelmeskedem? – kérdezte. – Azzal büntetsz, hogy az egyháznak kell árulnom a borainkat?

Riccardo szikrázó szemekkel nézett rá.

– Szívesen megtenném... de ez nem változtat azon, hogy szükségem van rád. És neked is szükséged van igazi feladatra. Mégpedig sürgősen.

Ezt Matteo is elismerte. Noha vezetése alatt az európai eladások szinte megduplázódtak, még mindig rövid pórázon tartott kissrácként érezte magát a bátyja mellett.

Idegesen igazgatni kezdte a nyakkendőjét.

– Nem bízol bennem, ugye?

– Ha nem bíznék, nem te lennél az alelnök.

– Akkor miért van megkötve a kezem?

– Mert az utóbbi fél évben elég, hm... *érdekesen* viselkedtél. Mint egy cowboy, aki mindig csőre töltött pisztollyal jár.

– Halálra unom magam – vallotta meg Matteo. – Adj valami rendes feladatot, amibe belevethetem magam.

– Erre gondoltam. – Riccardo felemelt az íróasztaláról egy újságot, és a magasba tartotta. – Warren Davis felvásárolta a Luxe szállodaláncot.

Matteo bólintott. Hetek óta beszéltek a világ harmadik leggazdagabb emberének zseniális üzleti húzásáról, az üzleti lapok tele voltak a felvásárlással kapcsolatos hírekkel.

– Sikerült begyűjtenem néhány információt – szólalt meg Matteo. – Patreus ragaszkodik a szerződés hároméves zárolásához.

– Már nem – dobta az asztalra Riccardo a lapot. – Warren minden érintett beszállítót újra versenyeztet.

Matteo összeráncolta a homlokát.

– Honnan tudod?

– Hétfő este az egyik barátjával pókeroztam. Mi is ringbe szállunk, hogy mi szállíthassuk nekik a legjobb borokat.

– Az hat-hét millió dolláros üzlet lenne!

– Tíz, csak hogy pontosítsuk – villogtak Riccardo szemei.

Apjának, a borkereskedéssel foglalkozó De Campo-cég alapítójának a becsvágyát örökölte, ugyanakkor a családi vagyont már korábban sikerült egy étteremláncsal gyarapítania. A hírneves Luxe hotel- és étteremláncnak való beszállítás további jelentős profítnövekedést ígért, hisz a tucatnyi Luxe étteremben ünnepelt filmsztárok, politikusok, uralkodócsaládok tagjai fordultak meg világszerte.

– És akkor? Hogyan tovább? – kérdezte Matteo.

– Warrennek van egy lánya, Quinn, ő irányítja az éttermeket. Ő fogja meghozni a végleges döntést a beszállítókról. Négy cégről tudok összesen, akik pályáznak a bizniszre, ezekből fognak kiválasztani kettőt a jövő héten. A chicagói Davis-palotában, egy koktélparti keretében.

Matteo elfintorodott.

– Szóval négy cápa egy medencében...

– Úgy valahogy. – Riccardo megnevezte a három konkurensüket, köztük a kis ausztrál céget, a Silver Kangaroo-t. – A Kangaroo több komoly díjat begyűjtött az utóbbi időben – tette hozzá.

– Érdekes... ők elég kis mennyiségben termelnek.

– Mégis az a gyanúm, hogy ők a befutók Quinn-nél. Bennünket nem sokra tart.

Matteónak arcába szökött a vér. Őrá vár tehát egy sok izgalmat ígérő kihívás. De rég is érezte magát ennyire motiválnak! Ha Quinn Davis konyít valamennyit a minőségi borokhoz, akkor a De Campo-cégnek minden bizonnyal komoly esélye van. Csak el kell bűvölnie azt a nőt.

– Mit tudunk Quinn Davisről? – kérdezte a bátyját.

– Értelmes nő, a Harvardon végzett. Kemény tárgyalópartnernek tartják. – Riccardo egy aktát nyújtott át öccsének. – Ebben minden benne van.

Matteo belelapozott.

– Úgy tűnik, több vállalatot is vezetett a Davis-konzernen belül – állapította meg.

– Sì. Legutóbb a Dairy Delightot bízta rá az apja. Most azt reméli, hogy a Luxe éttermeknél is kamatoztatni tudja az élelmiszeriparban szerzett tapasztalatait, és megállítja az évek óta tartó hanyatlást.

– A Dairy Delight? Az nem csak jégkrémet és hamburgert forgalmaz? És azért, mert ott dolgozott, azt hiszik, háromcsillagos vendéglőket is talpra tud állítani?

Riccardo feddően nézett öccsére.

– Na, azért ne becsüld le Quinnt, Matty. Sokat örökölt az apja tehetségéből.

Lehet, gondolta Matteo, de mégiscsak nő. Neki még senki sem tudott ellenállni; ha akarná, Quinn Davis is megadná magát, még mielőtt az első koktélt felhajtja.

Mindamellet a nők közelében lenni egyáltalán nem veszélytelen. Mert persze nagyon bájosak – amíg föl nem ébred bennük a ragadozó...

Matteo becsukta a dossziét.

– És ki megy Chicagóba?

– Te.

– Hé, bátyókám, te vagy Gabriele is mehetnétek!

– Nekem San Franciscóban van dolgom, egy új vendéglőt kell megnyitnom. Gabriele meg el van havazva a szürettel, ő végképp nem szállhat ki a munkából.

Matteo kihúzta magát. Tehát rajta áll vagy bukik a dolog. Ez jól hangzik.

Riccardo a szemébe nézve folytatta:

– A De Campo-cég történetének legfontosabb szerződéséről van szó, Matty. Ha ez összejön, egészen máshogy fest majd a jövő. Ezért kell sikerrel járnod.

– Egyértelmű. – Bátyját figyelve gyanakvós lett úrrá Matteón. – Ki ne mondd – emelte fel a hangját. – Ki ne mondd, kérlek.

– Matty. Még véletlenül sem ismétlődhet meg az Angélique Fontaine-sztori.

Matteo többször mély levegőt vett, és ökölbe szorította a kezét.

– Még hányszor fogod ezt felhánytorgatni?

– Hozd tető alá a Luxe-szerződést, és kvittek leszünk.

Matteo komoran nézett maga elé, majd a fejét felemelve folytatta:

– Mért én, Rick? Te is megtehetnéd.

– Mert csak te járhatsz sikerrel. Quinn Davis gyűlöli a férfiakat. Kapásból ellenszenves lennék neki. Gabe esetleg még szóba jöhetne, de te vagy a legalkalmasabb. Sármos vagy; bárhova mész, imádnak, van kisugárzásod.

Matteo megkönnyebbült.

– A mienk lesz a Luxe, tesó. Megígérem.

Riccardo bólintott.

– Nézd át az anyagot, és hívj, ha még lenne kérdésed.

Matteo hóna alá csapta a dossziét, és az ajtóhoz indult. Már épp azon gondolkodott, hogyan is fogjon hozzá a feladathoz, amikor Riccardo megállította.

– Ne feledd, Matty: még véletlenül sem feküdhetsz le Quinn-nel.

Matteo lelkesedése rögtön alábbhagyott. Összeszorította a fogát, olyan erővel, hogy már kezdett fájni.

– Világos beszéd. Amire célozatsz, nem történhet, és nem is fog megtörténni. Torkig vagyok a megjegyzéseiddel.

Riccardo megvonta a vállát.

– Az utóbbi időben mintha sokkal vakmerőbb lennél. Cseppet sem csodálkoznék, ha holnap jelentkeznél egy Mars-expedícióra.

– Tudod, hogy mennyire kiborított az a cirkusz Angélique-kal, nehogy azt hidd, hogy...

– Hétmillió dollárunk bánta – szakította félbe Riccardo határozottan.

– Éppen ezért fogok mindent megtenni, hogy ez most összejöjjön. A többit bízd rám.

Riccardo bólintott, Matteo pedig kilépett az ajtón. Semmi kétség, a stílusával leveszi a lábáról Quinn Davist – de mért is feküdné le vele? Azt hiszi Riccardo, hogy ki akarja készíteni magát?

Hú, de jólesne most egy pohár hideg sör...

Matteo jókedve csak nem akart visszatérni, még akkor sem, amikor belépett a Meatpacking negyedben lévő lakásába. A teraszon ücsörögve átlapozta a dossziét, amelyet Riccardo titkárnöje, Paige állított össze a rá jellemző túlzott alapossággal. Mindaz, ami bármilyen módon összefüggésbe hozható a Davis családdal, bekerült az aktába. Amikor Matteo a fotókat nézegette, megértette, mitől is óvta bátyja. Quinn nem egyszerűen csinos, hanem ragyogó szépség.

Kecses teste és telt keblei mintha némán biztatták volna a férfiakat: Vigyél az ágyadba! De sötétbarna, dús haja és okos zöld szemei is csábítóan hatottak Matteóra.

Kivételes nő. Tényleg gyűlölné a férfiakat? – tipródott Matteo, és nagyot kortyolt a söréből. Paige a társasági elit minden koktélpártijáról részletesen beszámolt. Quinn a harvardi vizsgája után apja befektetési cégében dolgozott, és szédületes ütemben haladt fölfelé a ranglétrán. Többen is azt gondolták, hogy apjának köszönheti ezt a látványos sikert, de valójában saját jogán szolgált rá a bizalomra. Az egyik újságíró szerint apjához hasonlóan éles eszű, míg egy másik szerint gladiátorként lép be mindig a tárgyalóterembe.

Matteo érdeklődése percről percre növekedett. Próbált Quinn magánéletére vonatkozó információkat keresni, de a világon semmit sem talált. Pusztán annyi derült ki, hogy huszonhét éves, Chicagóban lakik, és egy év házasság után elvált a kékvérű bostoni ügyvédtől, Julian

Edwardstól.

Egy év után? Mi a csuda történhetett néhány hónap alatt? Valószínűleg seperc alatt a férje idegeire ment.

Matteo a földre hajította a dossziét, és egy magányos csillagra pillantott a szürke New York-i égen. Egy kép derengett fel neki. Maga előtt látta a három De Campo fivért – Gabrielét, Riccardót és saját magát –, amint Európa második legnagyobb légitársaságának tárgyalótermébe lépnek. A borászat történetének egyik legnagyobb dobására készülnek, amelyet apjuk, a zsarnok Antonio már negyven éve készít elő. Beszállítói lennének a légitársaságnak, ami hétmillió dollárt hozna a De Campo-vállalat konyhájára. Az aláírásra váró szerződést egy bárban ünneplik, de az első koccintások után Matteón ismét úrrá lesz legjobb barátja, Giancarlo elvesztésének fájdalma. Otthagyja testvéreit, és egy szép nő karjaiban vigasztalódik. Ez a szép nő pedig nem más, mint Georges Fontaine-nek, a légitársaság vezérigazgatójának a lánya. Ő is apja mellett dolgozik, és az ominózus ülés alatt Matteo végig le sem veszi róla a szemét.

Angélique-et felnőtt, önálló nőnek tartotta, de amikor másnap reggel kerek perccel közölte vele, hogy ő csak egyéjszakás kalandra gondolt, Angélique rohant az apjához, és kígyót-békát mondott Matteóra. Így az esély, hogy évente repülőgépek százain De Campo-bort szolgáljanak fel, jóformán egyik percről a másikra kútba esett.

Matteo kényelmetlenül fészkelődni kezdett a széken. Látta bátyjai arcát, amint Georges Fontaine tudatja velük, hogy visszalép a szerződéstől. A lelki sebek, amelyeket Matteo ekkor szerzett, máig nem gyógyultak be. A csalódottság leírhatatlan volt.

A kőpadlóra tette a söröspoharat. Iszonyatosan maga alatt volt akkoriban, de Riccardónak igaza van: nem pusztán a lányával esett kaland állhatott Fontaine döntésének hátterében.

Az a kis magányos csillag még mindig világított, mint egy reménysugár az éjszakában. Písla fény a sötét úton, amely a napfényes jövőbe vezet. Jóváteheti a hibát, ha követi ezt a kis csillagot? És le tudja győzni lelkének démonait?

Az utolsó lélegzetéig küzdeni fog az új szerződésért. Minden akadályt le fog győzni, legyenek bármekkorák.

2. FEJEZET

Warren Davis vörös téglás palotája a chicagói Hyde Park közelében még a tizenkilencedik században épült. A naplemente kiemelte páratlan történelmi patináját.

Nyomasztó forró nyári nap ért véget. A hőmérő higanyszála negyven fok fölé kúszott, a csak lassan kezdett enyhülni a fülledtség. Az első hűvösebb fuvallatok már megmozgatták a magas fenyők csúcsát, amelyek őrszemekként vették körül az épületet. A szellő Quinn szobájába is beáramlott, aki az ablaknál álldogálva várta a legjelentősebb borkereskedő cégek vezetőit.

Az érkező vendégek feszült arca viszont heves küzdelmet ígért. Senki sem akar önként visszalépni. Ezek a férfiak a végsőkig elmennek, hogy kiterjesszék birodalmukat – mindezt az apjától, egy kérlelhetetlen harcostól tanulta. Quinn az apjának női megfelelője volt; sőt, neki még keményebben kellett küzdenie, hogy el ne bukjon ebben a férfiak uralta világban.

Warren és ír származású felesége, Síle örökbe fogadták Quinnt, akinek vér szerinti szülei, még nagyon fiatalok lévén, képtelenek lettek volna egy kisbabát felnevelni. Nem sokra rá Síle váratlanul teherbe esett, és világra hozta Theát, Quinn mostohatestvérét és legjobb barátnőjét.

Thea a tükör előtt forgolódott, és újabbnál újabb frizurákat próbált magának összehozni.

– Döntsd már el végre – sürgette Quinn, és elfordult az ablaktól.

Thea sóhajtott és elfintorodott.

– Tiszta lámpalázás vagyok. Eddig ez volt apa legbriliánsabb ötlete, hogy idehívja őket. Bár végül van két férjhez adható lánya...

Quinn már maga mögött tudott egy sikerületlen házasságot egy bostoni ügyvéddel, Julian Edwardsszal, nem vágyott újabbra.

– Ezek üzleti partnerek, nem férjjelöltek – emlékeztette állatorvos hűgát, aki szintén nem volt híjával az üzleti érzéknek.

– Istenem – vágott Thea komor arcot –, szőlőültetvényesek és borászok minden mennyiségben... de melyik fogható Matteo de Campóhoz? Hogy őszinte legyek, csak miatta vagyok hajlandó lemenni.

Quinn felnevetett. Néha szeretett volna Thea valamennyit elcsenni életöröméből és emberszeretetéből, mert ezek hiányát érezte lelkében a leginkább.

– Daniel Williams se néz ki rosszul – jegyezte meg.

Thea hátrafésülte hosszú szőke haját.

– Csodás lehet egy ausztrál farmon élni. Ő vezetné a borászatot, én meg gondoznám az állatokat... Mindenesetre – tette ujját elgondolkodva a szája elé – Matteo de Campo egy pillantásáért elfelejteném az összes állatot.

– Hírhedt playboy, egyetlen nőt se vesz komolyan. Még akkor se venne, ha az a nő lenne az utolsó az egész bolygón – mondta kíméletlenül Quinn.

– Na és? – tárta szét a karját Thea, majd körbepördült. – Azt mondják, minden nő ösztönösen vágyik rá, hogy levetkőzzön előtte...

– Azért annyira nem nagy szám – ellenkezett Quinn. – Hacsak nem olyan, mint a pasik a parfümreklámokban.

– Na ugye! – diadalmaskodott Thea. – Nem kéne besavanyodnod a félresikerült házasságod miatt. Felejtsd el, és lépj tovább. Kezdd újra!

Quinn szíve nehezebb lett, mint a kő, ha Julianre gondolt. Egyedül ő tudta az igazságot a házasságáról. Hivatalosan „áthidalhatatlan különbségek miatt” váltak el, de valójában teljesen más volt a háttérben.

És a világ semmit sem tudott az igazi okokról.

– Csak kísértésbe ne ess, hogy levetkőzz Matteo de Campo előtt – óvta hűgát. – Összetörné a szíved, és akkor ki kéne zárnom a versenytől.

Thea kérdően nézett rá.

– De ugye még nem döntöttél?

– Nem, de nem adok nagy esélyt De Campóéknak. – Quinn a Silver Kangaroo-t favorizálta, Daniel Williams cégét. A kicsiny, de több díjat bezsebelő ausztrál borászat abszolút beleillett a képbe, ahogy a Luxe jövőjét látta.

– Apa nagyra értékeli De Campóékat – érvelt tovább Thea, nővérét az ajtóig követve. – Az új napai borukat első osztályúnak tartja.

– De itt most én döntök, nem pedig ő.

– Mikor szoksz már le róla, hogy mindenáron meg akarsz felelni apa elvárásainak? Ha beledöglesz, se fogod megkapni tőle azt az elismerést, amire vágysz.

Theának minden bizonnyal igaza van, gondolta Quinn. Ő azonban ki akarta használni az alkalmat, hogy döntő lökést adjon a karrierjének. Mindamellettt objektívnek kell maradnia, figyelmeztette magát, miközben haladt lefelé Theával a csigalépcsőn.

Végigmentek a hatalmas nappalin, és az üvegajtón át kiléptek az ápoltt kertbe messze benyúló teraszra. Itt már javában folyt az élet, épp a koktélt szolgálták fel. A két legnagyobb borkereskedés főnöke feleségük társaságában jelent meg, míg – Thea legnagyobb öröme – Daniel Williams és Matteo de Campo egyedül érkezett. Érdekes egybeesés, hogy Matteo legutóbbi exé, egy ünnepezt hollywoodi sztár, épp ma panaszkodott a sajtónak a férfi viselt dolgairól.

Minden szem a nővérekre szegeződött.

– Messze ő a legjobb pasi – súgta oda Thea Quinn-nek. – Asszem, ejtem a farmot.

Quinn-nek nem kellett visszakérdeznie, hogy mégis mire gondol a húga, ugyanis Matteo de Campo olyan izzó tekintettel bámulta őt, hogy hirtelen az az érzése támadt, mindjárt lángra is lobban. Még egyáltalán nem ismerte Matteót. Noha Julian sem volt visszataszító figura, Matteóval össze sem lehetett hasonlítani.

– Állítólag tetkója is van – suttogta Thea. – Hát nem izgi?

Quinn elmerengett egy pillanatra, hogy ennek az izmos, gyönyörű testnek vajon melyik részét díszítheti az a tetoválás. Úgy érezte, mintha megsajnálná azt a számtalan elhagyott nőt, akik valaha ugyanolyan gátlástalanul mustrálták ezt a férfit, mint ahogy ő teszi éppen most. Ezek a lángoló pillantások veszélyesek lehetnek egy nő számára.

Látott már néhány fotót a fekete göndör hajú, pimasz mosolyú legifjabb De Campo fivéről. Ma estére azonban Matteo rövidre nyíratta a haját, háromnapos borostája pedig tekintélyt kölcsönzött markáns arcának. Ma messze nem tűnt olyan feszültnek, mint amilyennek azokon a címlapfotókon.

Egy pillanatra találkozott a tekintetük, és Matteo sokat sejtető mosolya mindent elárult. *Nem tudsz majd ellenállni nekem. Eddig egy nő se tudott.*

Quinn büszkén felszegte fejét. *Tévedsz, kis haver!* Megtanultam a leckét Juliannél: a vonzó külső, a drága öltöny csak rosszat jelenthet.

Hűvös, tartózkodó arccal indult apjához, aki valamennyi jelenlevőt bemutatva neki: először a házaspárokat, majd a két férfit. Mindannyian jó benyomást tettek rá, hatalom és szakértelem sugárzott belőlük. Csak éppen a szőke borász és ranchtulajdonos Daniel Williams halványult el – minden férfias vonása ellenére – Matteo de Campo mellett.

Ezüstszürke szeme van, állapította meg Quinn, mikor kezet nyújtott Matteónak. Pont olyan, mint a vihar előtti égbolt Chicago felett.

– Quinn? – kérdezte Matteo halkán, mikor megfogta a nő kezét. – Gyönyörű név egy gyönyörű hölgynek.

– Örülök, hogy megismerhetem, Mr. De Campo – válaszolta Quinn udvariasan. – Noha nem tekinthetem önt teljesen ismeretlennek, hiszen annyi mindent írt már magáról a sajtó.

A férfi szemhéja egy pillanatra megremegett, jelezvén, hogy a megjegyzés telitalálat volt.

– Önnek csak Matteo, ha megengedi – mondta érces hangon, amely minden bizonnyal hozzájárult korábbi sikeres hódításaihoz. – Ami pedig önt illeti, Ms. Davis... szerintem ön elég okos ahhoz, hogy ne higgyen el mindent, amit a firkászok összehordanak.

– Nem zörög a haraszt, ha nem fújja a szél, Mr. De Campo.

Matteo ajka önkéntelenül megrándult.

- *Alle volte.*
- Sajnos nem beszélek olaszul.
- *Olykor, Ms. Davis.* Olykor igaz ez a közmondás.

Quinn észrevette apja rosszalló tekintetét, és visszavonulót fújt. Pont úgy viselkedett most is, mint kisgyerekként, amikor az asztalnál túl sokat és kissé udvariatlanul beszélt a felnőttekkel. Akaratlanul is átkapcsolt egy naivabb hangszínre, amire még korábban tanították, és játszva elsajátította.

- Kellemes estét kívánok önnek, Mr. De Campo. Matteo feléje nyújtotta a magával hozott üveget.
- Ez pedig Gabriele bátyám ajándéka önnek, Ms. Davis. Az első üveg az új malbecből. Ez volt az a bor, amely nemrég nagy feltűnést keltett szakmai körökben.
- Megtisztelve érzem magam – köszönte meg Quinn, és elvette az üveget.

Az első menetet megnyertem, állapította meg Matteo, majd két ezüstpapíros csomagot vett elő a zsebéből.

- Ez pedig egy kis ajándék a napfényes Toscanából... önnek és a húgának. Thea nem győzte megköszönni, Quinn viszont túlzásnak érezte az ajándékot. Közben a többiek arckifejezése azt sugallta, hogy úgy érzik, vesztesre állnak.

Balszerencse, hogy Quinn sosem úgy reagált a dolgokra, ahogy az épp elvárható lenne. Letette az ajándékokat, és a vendégeivel foglalatoskodott, mígnem megszületett benne a döntés, kik folytathatják a küzdelmet. Továbbra is a Silver Kangaroo volt nála a befutó. De Campóék túl nagyok voltak, nem igazán illettek a Luxe-szal kapcsolatos elképzeléseibe.

Quinn Matteóra szánta a legkevesebb időt – sejtetően azért, mert veszélyt szimatolt mellette. Matteo pedig ezalatt szabadon cseverészett Warren Davisszel. Úgy látszik, a De Campo fivérek legendás sármja nem pusztán a gyengébbik nemre jelent veszélyt, bár a kiváló emberismerő hírében álló Warrent nehéz lenne így befolyásolni.

Quinn a mosdó felé indult. Arcizmai már fájtak az állandó mosolygástól, amellyel a gyenge pontját fürkésző vendégek kérdéseire válaszolt. Lábai sajogtak a túsarkúban, amellyel azt akarta demonstrálni, hogy karrierjét nemcsak apja pénzének, hanem a saját tehetségének is köszönheti. Feje is iszonyatosan megfájdult a tizennégy óra megállás nélküli munkában.

Néha már meghaladta az erejét a feladat, hogy ő legyen Quinn Davis.

Amikor visszatért, Thea Daniel Williamsszel flörtölt, Matteo pedig még mindig az apjával beszélt. Amint befejezik, egy-két udvarias szóval elbúcsúzik mindenkitől, és eltűnik a szobájában. Még ha apja haragos pillantásokat vet is rá, mára már eleget dolgozott.

Matteo szíve hevesebben kezdett verni, amikor Quinn újfent elhaladt mellette. Az ajándék fagyos fogadtatása – pedig mennyit vesződött vele! – két dolgot jelenthet: vagy ő ellenszenves Quinn-nek, vagy a De Campo-céget nem tartja sokra. És az utóbbi lenne a rosszabbik.

A nő csípőmozgásától megbabonázva nézte az elhaladó Quinnt. Tökéletes alak, klasszikus darázsderék, mégis híjával van a személyes kisugárzásnak, állapította meg.

Warren elbúcsúzott Matteótól, és Quinnhez indult, váltottak néhány szót, a nő egyetértően biccentett, majd eltűnt.

Matteo azt kérdezte magában, mivel érdemelte ki ezt. Hisz Quinn-nek már az első pillantásán látszott, hogy nem érdektelen a számára. Talán zavarja, hogy vonzalmat érez egy férfi iránt? Semmi kétség, ez lehet a háttérben. Egy ilyen nő nem tudja elviselni, ha gyengeséget fedez fel magában.

Matteo nem gondolta volna, hogy ilyen kemény dióra fog találni. Még jó, hogy eljátszotta már párszor az örök csábító szerepét!

Daniel Williams csatlakozott hozzá, és együtt érzően kérdezte:

- Még mindig itt várakozik? Nem könnyítik meg az ember dolgát, ugye?

Matteo karba fonta a kezét. A konkurencia sajnálkozó szavaitól felforrt a vére.

– Hallom, Quinn elutazott Ausztráliába, hogy személyesen is megismerje az ön cégét. Sokáig kellett győzködni?

– Minden egyértelmű volt, mihelyst a Luxe-ra terelődött szó. Ennek már vagy fél éve, de a jég még mindig nem olvadt fel. – Daniel Williams önkéntelenül felnevetett. – De hát nem is csoda, évekig jégkrémmel foglalkozott!

Matteo majd felrobbant. Ezek már fél évvel ezelőtt tárgyaltak?! Ugyan milyen esélyük lehetne még nekik? Ekkora előnyt képtelenség behozni.

– Úgy látom, Daniel, ön semmit sem bízott a véletlenre – jegyezte meg Matteo epésen.

– Igen, nem is eresztem ki a markomból a hölgyet – tette hozzá riválisa önelégülten. – Végtelenül sajnálom, Matteo. Nekünk, termelőknék össze kellene tartanunk, de van egy határ... Őszintén szólva csak az idejét fecsérli itt.

– Gondolja? – Matteo tetőtől talpig szemügyre vette az ausztrált. – Ha semmi esélyünk sem lenne, akkor valóban csak az időmet pazarolnám, de azért ott még nem tartunk.

Danielnek arcára fagyott a mosoly.

– Hát akkor sok sikert, Mr. De Campo. Komoly munka vár még önre.

– Épp azon vagyok – válaszolta Matteo, megpillantva a közeledő Quinnt. – És ha megbocsát, nem akarnám elszalasztani a lehetőséget.

Feltűzelve közeledett a jégkirálynőhöz. Sok mindent el tudott viselni, de azt még véletlenül sem, hogy az időt fecsérleje. Sajnos azonban ilyen helyzetben a türelem nélkülözhetetlen.

Erőltetett mosollyal állt meg Quinn előtt.

– Szánna rám egy kis időt, Ms. Davis?

Quinn lesütötte a szemét, így hosszú szempillái még szembetűnőbbé váltak.

– Természetesen – felelte. – Éppen önt kerestem, apám szerint érdekelnék az aranyhalaink.

Legszívesebben behajítaná ezt a nőt is a kerti tóba, gondolta Matteo, majd udvariasan bólintott.

– Hogyne, ez így van.

Quinn előrement. Azt a benyomást keltette, mint aki mindezt csak muszájból teszi. Miközben haladtak hátra a kis kerti tóhoz, Quinn végig udvarias kérdéseket tett fel, amelyek csak felszínes érdeklődésről tanúskodtak a vendége iránt. Matteo pedig arra kényszerült, hogy a De Campók százéves történetét, a toscanai és a Napa-völgyi sikereket úgy mesélje el, mintha a Luxe-nak egyértelműen őket kellene választani.

Mire odaértek az idilli kis tavacskához, Matteo már valamennyi történetét elsütötte, az eredmény legkisebb jele nélkül. Quinn részletesen mesélt a tóról, elmondta, hogy a kényes halakat a téli hónapokra kifogják és a házba viszik. Addig beszélt, míg Matteo türelme végleg elszállt.

– Az az érzésem, Ms. Davis, hogy ön nem szívvel engem – szakított félbe.

– Személyesen magával nincs bajom, Mr. De Campo – felelte Quinn hűvös pillantást vetve rá. – Csak kiráz a hideg az ilyen típusú férfiaktól.

Ezt a pletykalapokból veszi!

Matteo zsebre tette mindkét kezét, és a nő bájos arcát szemlélte.

– Esetleg megosztaná velem, hogy mégis melyik típusba tartozom? Ez még számomra sem világos.

– A gazdag, beképzelt playboyok típusába, akik azt hiszik, vannak olyan sármosak, hogy bármit elérjenek.

– Én egészen másképp látom magam.

– „Gyönyörű név egy gyönyörű hölgynek.” Mindig így fejezi ki magát, Mr. De Campo?

Matteo arcán kis mosoly jelent meg.

– Komolyan gondoltam, Ms. Davis.

Quinn telt, vörös ajkába harapott, amely sokkal inkább egy életvidám fiatal nő ajkához hasonlított, nem pedig egy jégkirálynőéhez. Teste egészen másféle jelzéseket sugárzott kifelé, mint egy jégkirálynőé. *Vigyél az ágyadba, tégy magadévá! Most rögtön!* Ez viszont annyira nem illett hozzá, hogy az már kínos volt.

– Miért vagyunk a listája legalján? – kérdezte Matteo váratlanul. – Ha a viselkedéséből kellene megítélnem, azt mondanám, hogy a Silver Kangaroo áll az első helyen... majd a Brands és Collins.

Quinn gyors elpirulása sejtette, hogy Matteo jó nyomon jár. Felemelte a kezét, hogy megigazítson

egy tincset a homlokán, majd eszébe jutott, hogy épp most vágatta le, és kezét visszatette a zsebébe.

– Miért hívott meg bennünket, ha esélyünk sincs?

– Van esélyük – felelte Quinn. – Magyarázza el, miért válasszam magukat. Csupa fül vagyok.

– Ön a Silver Kangaroo-ban bízik inkább... a minőség és az elnyert díjak alapján; de ezek mellettünk is érvek lehetnek. A Napa-völgyi malbeckel és shirazzal a legrangosabb díjakat hoztuk el. Apja az amerikai termékekre esküszik. Ez mérvadó lehet az ön számára is.

Quinn megvonta a vállát.

– Én is a legjobb bort keresem, Mr. De Campo. Ha amerikai bor lenne, az mondjuk nem lenne hátrány.

– És még valami. Fenntartunk egy étteremláncot... egyre nagyobb sikerrel. A tapasztalatunk a hasznára lehetne. Profitálhatna belőle.

– Én is régóta benne vagyok a vendéglátóiparban – emlékeztette Quinn. – A Dairy Delight az ön számára is fogalom.

– Gyorsétterem és jégkrém, Ms. Davis. Ez más terület.

– Ahogy vesszük, Mr. De Campo. Semmi esetre sem árulnánk el önnek az üzleti titkainkat, nehogy még cserben hagyjon bennünket egyszer, és a maga hasznára fordítsa az információkat.

– Minket nem érdekelnek a csúcsétermek, mint amilyen a Luxe lenne. Mi egyszerű, házias ételleket szolgálunk fel. Tehát nem versenytársak lennénk, hanem partnerek.

– Vagyis nem akarnak terjeszkedni? Az idén mégis öt új éttermet nyitottak.

– Na és? Tudjuk, hol a helyünk. Fogadja el az ajánlatunkat. Tanuljon a tapasztalatunkból.

Quinn tekintete keményé vált.

– Nincs szükségem kioktatásra, Mr. De Campo. Nekem jó borra van szükségem.

Tényleg nem könnyítette meg Matteo helyzetét.

– A bátyámmal, Riccardóval néhány napja bementünk a Park Avenue-i éttermükbe, és tíz alapvető hiányosságot számoltunk össze – mondta Matteo. – Ez nem érdekelné? Profik állították össze a listát.

Quinn meglepve fonta karba a kezét.

– Halljuk.

– Csak akkor, ha bekerülünk a következő körbe.

– Itt az alkalom, érveljen.

Matteo elmosolyodott.

– Egy kérdés még előtte, Ms. Davis. Nem szereti, ha alábecsülik, ugye?

– Nem különösebben.

– Pedig Daniel Williams kijelentette, hogy már a markában tartja.

– Tessék?

– Pontosan ezt mondta.

– Valóban?

– Néhány perce mondta nekem. A benyomásaink csalókák lehetnek, Quinn. Ön engem playboynak tart, és azt hiszi, hogy fegyverként vetem be ön ellen a vonzerőmet. Természetesen igaza van. Nagyra tartom a nőket, önt is, és ahogy legelőször rám nézett, abból kiderült, hogy a vonzalom kölcsönös. Sajnos viszont csak ennyi és nem több, hiszen ön nem az esetem. A melegszívű, barátságos nőket szeretem, akik nem viselnek jégpáncélt. Bátran visszahúzhatja a karmait, és játsszon fair playel. Döntson a De Campo-cég sikerei, nem pedig mindenféle rólam alkotott téveszmék alapján. Különben ez az egész kiválasztási folyamat kész röhej.

Matteo sarkon fordult, és faképnél hagyta Quinnt. Nem akarta még rosszabb helyzetbe hozni a cégét – pedig ezzel valószínűleg már elkésett. Fortyogva kapott le egy pohár italt a mellette elhaladó pincér tálcájáról, és egy húzásra felhajtotta.

Mi történt vele az imént? Mindig tud higgadtan gondolkodni, most viszont tényleg tapintatlan volt. No de ez a nő kész katasztrófa – és pechére rajta áll vagy bukik a karrierje.